

Arrest

nr. 118 286 van 31 januari 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 27 augustus 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 juli 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 september 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 oktober 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. COPINSCHI, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Russisch staatsburger te zijn, van Tsjetsjeense origine, en afkomstig uit Grozny, Republiek Tsjetsjenië, Russische Federatie.

U bent samen met uw dochter, Z.V. (O.V. X), in België aangekomen op 9 juni 2011 en op dezelfde dag hebben jullie hier een eerste asielaanvraag ingediend.

Op 8 september 2011 heeft het Commissariaat-generaal inzake jullie asielaanvragen beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

Deze beslissingen werden op 15 december 2011 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. U en uw dochter hebben nagelaten om vervolgens een cassatieberoep in te leiden.

Zonder naar jullie land van herkomst te zijn teruggekeerd, dienden jullie hier op 2 januari 2013 een tweede asielaanvraag in.

In het kader van jullie tweede asielaanvraag werden u en uw dochter meermaals opgeroepen voor gehoor op het Commissariaat-generaal, met name op 23 januari 2013, op 14 februari 2013 en op 13 mei 2013.

Om reden van medische overmacht waren jullie echter telkens verhinderd om in te gaan op deze uitnodigingen.

Daarom werden jullie verzocht om schriftelijk te antwoorden op enkele vragen.

Uit deze schriftelijke verklaringen en uit jullie verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat u en uw dochter nog altijd vervolging vrezen vanwege de autoriteiten omwille van de vermeende betrokkenheid van uw zoon en uw schoonzoon bij rebellenactiviteiten.

Jullie hebben vernomen dat er een convocatie op naam van uw dochter is toegekomen.

Er werd ook een huiszoeking uitgevoerd bij de vriendin van uw dochter bij wie ze officieel ingeschreven is.

Uw schoonzoon werd in december 2011 tegen betaling vrijgelaten en is naar Oekraïne gevlucht.

U hebt verder geen nieuws over uw zoon vernomen.

B. Motivering

Uit de schriftelijke verklaring blijkt duidelijk dat u zich voor uw asielaanvraag baseert op dezelfde motieven als degene die werden aangehaald door uw dochter, Z.V. (O.V. 6.826.328).

In het kader van de asielaanvraag van uw dochter werd besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bijgevolg kan ook wat u betreft niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De beslissing van uw dochter werd als volgt gemotiveerd:

“De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd. Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, folteringen, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Vooreerst dient benadrukt te worden dat uw vorige asielaanvraag door het Commissariaat-generaal werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, aangezien er geen geloof gehecht kon worden aan uw asielrelaas. Er werd namelijk vastgesteld dat u onaannemelijke verklaringen aflegde met betrekking tot het feit of u er al dan niet van op de hoogte was dat er aan u een internationaal paspoort werd uitgereikt, en uw verklaringen aangaande uw reisweg evenmin geloofwaardig bleken te zijn waardoor vermoed kon worden dat u bewust bepaalde documenten en informatie betreffende uw werkelijke reis naar België achterhield voor het Commissariaat-generaal. Verder werd er op gewezen dat de ernst van uw beweerde vervolgingsvrees ondermijnd werd door uw totale gebrek aan enig initiatief om zich te informeren over het lot van uw man en uw broer. Bovendien werd er nog een opmerkelijke tegenstrijdigheid vastgesteld tussen uw verklaringen en de verklaringen afgelegd door uw moeder. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd en u hebt hiertegen geen cassatieberoep ingediend bij de Raad van State. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige asielaanvraag en staat de beoordeling ervan vast. Het Commissariaat-generaal kan er zich toe beperken om in uw geval enkel en alleen de door u aangebrachte nieuwe feiten en elementen te onderzoeken, weliswaar in het licht van alle in het dossier aanwezige elementen. Aangezien u in het kader van onderhavige tweede asielaanvraag

volhardt in het vluchtrelaas en de asielmotieven die eerder als niet geloofwaardig werden beschouwd, mag er van u verwacht worden dat u nieuwe elementen aanbrengt die op duidelijke wijze aantonen dat de uitkomst van uw vorige asielaanvraag incorrect is en u alsnog in aanmerking komt voor de erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

In casu kom ik tot de slotsom dat u geen dergelijke elementen naar voren brengt.

U legde ter staving van uw beweerde vervolgingsfeiten een convocatie en een proces-verbaal van huiszoeking voor. Er dient echter vooreerst op gewezen te worden dat documenten in deze enkel een ondersteunende werking hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Uit de convocatie blijkt trouwens slechts dat u werd opgeroepen in de hoedanigheid van verdachte. Verder staat er niet in vermeld in het kader van welke gerechtelijke aangelegenheid u in verdenking gesteld zou zijn. Hetzelfde kan gezegd worden van het proces-verbaal van huiszoeking. Bovendien kunnen nog de volgende bemerkingen gemaakt worden aangaande de inhoud van deze documenten. De documenten werden ter vertaling voorgelegd aan een tolk die de Russische taal machtig is. Uit de lezing kwamen echter enkele opmerkelijke taalfouten naar voren. Zo werd in de convocatie 'kamy' (fonetisch) geschreven om aan te duiden aan wie dit document toekwam, terwijl dit grammaticaal 'komy' (fonetisch) moet zijn. Het woord 'dokoement' (fonetisch) in de zin waarin staat dat de opgeroepene een paspoort of ander identiteitsdocument moet meebrengen staat verkeerdelijk geschreven als 'doekoement' (fonetisch). Daarnaast is de hoedanigheid waarin u zich volgens de convocatie zou hebben moeten melden, namelijk als verdachte, verkeerd verbogen. In plaats van de datieve vorm 'podozrevaemoeyoe' (fonetisch) had hier de genitief, namelijk 'podozrevaemogo' (fonetisch), moeten staan. Daarenboven bleek in de stempel een letter te ontbreken. Zo ontbreekt de letter 'e' in het woord 'Goedermesski' (fonetisch), en staat er 'Goedrmesski' (fonetisch) te lezen. Laatstgenoemde ernstige fout bleek eveneens voor te komen in de stempel van het proces-verbaal van huiszoeking. Bovendien bleek er opnieuw een spellingsfout voor te komen bij het neerschrijven van wat er in beslag genomen werd tijdens deze huiszoeking. In dit document werd verkeerdelijk ingevuld dat er niets, of 'netchevo' (fonetisch) werd in beslag genomen, terwijl de correcte spelling 'nitchevo' (fonetisch) luidt. Ook werd een derde spellingsfout gevonden op de laatste bladzijde van dit proces-verbaal waarbij er geschreven staat dat er niets in beslag genomen werd. De negatie 'ne' (fonetisch gespeld, zie document 2) werd namelijk aan het woord geschreven hetgeen niet correct is in de Russische taal. Het dienden dus twee duidelijk afgescheiden woorden te zijn in plaats van één woord. Gelet op deze vastgestelde taalfouten kunnen vragen gesteld worden bij de authenticiteit van beide documenten. Er kan immers verwacht worden dat de officiële instanties die deze documenten uitvaardigden, namelijk de Dienst Binnenlandse zaken voor de regio Goedermes, ten minste de correcte spelling en grammatica hanteren. Bovendien blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan er een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd dat het in de Noordelijke Kaukasus mogelijk is om tegen betaling valse documenten te laten uitreiken bij de bevoegde instanties. Gezien deze vaststellingen beschikken de voorgelegde documenten dan ook over onvoldoende bewijskracht om de gedane vaststellingen bij uw eerste asielaanvraag inzake het ongeloofwaardig karakter van uw asielrelaas te weerleggen.

Verder legde u de internationale paspoorten van u en uw moeder voor waaruit inderdaad blijkt dat deze documenten werden uitgereikt op 22/02/2011, zoals er al op gewezen werd in de beslissing genomen in het kader van uw eerste asielaanvraag op basis van de stempels aangebracht in jullie interne paspoorten. Uit deze paspoorten blijkt voorts dat ze beide voorzien zijn van een Schengenvisum afgeleverd door het Griekse Consulaat te Moskou. Uw visum werd uitgereikt op 17/05/2011 en dat van uw moeder op 28/04/2011. U gaf toe dat u door de hulp van een kennis deze paspoorten hebt aangevraagd en persoonlijk hebt afgehaald bij de bevoegde diensten met de bedoeling om naar Oekraïne te reizen waar uw schoonfamilie woonde. U verklaarde verder de visa via een andere kennis tegen betaling verkregen te hebben. U stelde vervolgens samen met uw moeder per wagen naar Moskou gereisd te zijn. Daar hebben jullie dan het vliegtuig genomen en zijn jullie via Spanje de Europese Unie binnengekomen (zie schriftelijke verklaringen, p. 3-4), zoals ook blijkt uit de voorgelegde paspoorten. Het feit dat u bij uw tweede asielaanvraag alsnog uw internationale paspoorten voorlegt en uw werkelijke reisweg naar België toelicht, kan evenwel niet de overige gedane vaststellingen bij uw eerste asielaanvraag met betrekking tot het ongeloofwaardig karakter van uw asielrelaas in positieve zin wijzigen. Op een asielzoeker rust bovendien de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De asielinstanties mogen van begin af aan van een asielzoeker correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten, in het bijzonder over zijn identiteit, plaats(en) van eerder verblijf en de door hem afgelegde

reisroute. U gaf voorts geen enkele uitleg voor het feit dat u bij uw eerste asielaanvraag bedrieglijke verklaringen over uw reisweg en de daarbij gebruikte documenten hebt afgelegd (zie schriftelijke verklaringen, p. 2), waardoor bovenstaande vaststellingen verder afbreuk doen aan de algemene geloofwaardigheid van uw verklaringen. Uit deze internationale paspoorten alsook uit uw verklaringen blijkt trouwens dat u samen met uw moeder zonder enig probleem op legale wijze uw land verlaten hebt wat op zich al aantoonde dat jullie niet in de specifieke negatieve aandacht van de autoriteiten stonden en wat eveneens de ernst van uw voorgehouden vrees voor vervolging vanwege de autoriteiten relativeert. Daarnaast verklaarde u dat u op aanraden van derden tijdens uw eerste asielaanvraag verzwegen hebt dat uw broer vroeger als politieman gewerkt heeft en dat hij toen door rebellen werd ontvoerd en mishandeld. U beweerde namelijk dat u bang was om onmiddellijk teruggestuurd te worden naar uw land als u zou vermelden dat uw broer voor de autoriteiten gewerkt had. U legde ter staving van deze verklaringen een document voor betreffende de loopbaan van uw broer bij de ROVD. U stelde ook in strijd met uw verklaringen tijdens uw eerste asielaanvraag dat uw broer niet betrokken is geweest bij rebellenactiviteiten (zie schriftelijke verklaringen, p. 5-6). Opnieuw kan er op gewezen worden dat van een asielzoeker redelijkerwijs verwacht mag worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over verzoekers aanvraag tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten. Daarenboven is de asielaanvraag op zich al een verzoek tot en een uiting van vertrouwen in de bescherming die de Belgische autoriteiten verzoeker bieden. Bijgevolg is uw uitleg dat u bang was om dit te vermelden niet aannemelijk te noemen. Ten slotte kunnen deze verklaringen aangaande het werk en de problemen van uw broer geenszins de geloofwaardigheid van uw beweerde recente vervolgingsfeiten herstellen.

De foto van uw broer en de kopie van enkele bladzijden uit zijn intern paspoort ten slotte tonen jullie familieband aan wat niet direct in twijfel getrokken wordt, maar deze documenten bevatten verder geen informatie die vermag om de vaststellingen met betrekking tot het ongeloofwaardig karakter van uw asielrelaas in uw eerste asielaanvraag in positieve zin te wijzigen.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet ten slotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg maakt u in het kader van onderhavige, tweede asielaanvraag niet aannemelijk dat er ernstige aanwijzingen voorhanden zijn om wat u betreft te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

Volledigheidshalve dient er nog op gewezen te worden dat in hoofde van uw moeder, V.Y. (O.V. 6.826.314), die zich voor haar asielaanvraag op dezelfde asielmotieven als u baseerde, eveneens een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen."

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoekster haar aanvraag om erkenning als vluchteling of om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus verbindt aan deze van haar dochter, Z.V.. Zij roept geen eigen motieven in.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 118 285 van 31 januari 2014 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van Z.V. verworpen.

In dit arrest wordt als volgt gemotiveerd:

“2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoekster vat haar verzoekschrift van 27 augustus 2013 aan (zie p. 5-7) met *“Herhaling van de principes – Schending van artikel 1 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951”*, waarin zij een theoretische uiteenzetting geeft en het UNHCR citeert, evenals de voormalige Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen.

Zij voert vervolgens aan dat de commissaris-generaal (i) haar identiteit niet in twijfel trekt; (ii) niet op geldige wijze de door haar voorgehouden asielfeiten weerlegt; (iii) zich baseert op *“louter op partieel irrelevante elementen”*; (iv) op geen enkele manier rekening houdt met *“de informatie-elementen”* in het CEDOCA-document; (v) *“geen enkele precieze verwijzing dan ook”* doet naar de *“de pertinente bronnen”* die de commissaris-generaal gebruikt heeft om de bestreden beslissing te motiveren en zich enkel tevreden stelt met *“een summier overzicht van zekere elementen behouden in het CEDOCA-document”* zonder te verduidelijken welke *“informatie-elementen”* op verzoekster van toepassing zouden zijn; (vi) niet weerlegt dat verzoekster het risico loopt op *“zware aantastingen”* zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Verzoekster voert de schending aan van de artikelen 48/3, § 5, 48/4, 48/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en een schending van het principe van het voordeel van de twijfel.

Zij hekelt tevens in hoofde van de commissaris-generaal de *“gedeeltelijke en verkeerde lezing van de CEDOCA-documenten”*, de manifeste appreciatiefout van haar geschreven verklaringen, het gebrek *“aan het in overweging nemen van de perfecte concordantie tussen de verklaringen van de verzoekster in het kader van haar twee asielaanvragen met betrekking tot de ondergane vervolgingen voor haar vlucht uit Tsjetsjenië”*, de afwezigheid van weerlegging van de informatie omtrent haar broer en de risico's voor vervolging voor personen die met Tsjetsjeense strijders betrekkingen onderhouden, het gebrek aan het in overweging nemen van *“objectieve informatie-elementen”* over de straffeloosheid van de Tsjetsjeense veiligheidsdiensten die genieten en gebruik maken van valse documenten en het gebrek aan motivering van de weigering van de subsidiaire bescherming zoals in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Zij haalt aan uit het CEDOCA-rapport van 24 juni 2013 omtrent mensenrechtenschendingen en benadrukt dat, gelet op deze informatie, rekening moet worden gehouden met het feit dat ze, in geval van terugkeer, het slachtoffer kunnen worden van arbitraire aanhoudingen, vragen tot losgeld, executie en onmenselijke of vernederende behandelingen.

Zij haalt tevens aan uit een rapport van 22 april 2013 van de *“Zwitserse Organisatie voor Hulp aan Vluchtelingen”* dat volgens haar stelt dat personen die ervan verdacht worden contact te hebben met Tsjetsjeense strijders, alsook personen die vanuit het buitenland terugkeren naar Tsjetsjenië, *“een groot gevaar”* lopen.

Verzoekster herhaalt haar verklaringen omtrent haar broer en omtrent de invallen en huiszoekingen door de Tsjetsjeense autoriteiten. Zij stelt dat zij documenten heeft neergelegd die aantonen dat haar broer deel uitmaakte van de Tsjetsjeense ordediensten en dat haar verklaringen over de problemen met de autoriteiten niet worden weerlegd in de bestreden beslissing.

Zij geeft een theoretische uiteenzetting over de *“gegronde vrees tot vervolging”* en over artikel 48/3, § 5 van de vreemdelingenwet en besluit dat de motivering van de bestreden beslissing niet voldoet aan de voorwaarden in dit artikel.

Volgens haar weerlegt de commissaris-generaal *“niet op geldige wijze dat bijzondere “karakteristieken” die zouden zijn toegekend aan de verzoekster en aan leden van haar familie door de vervolgingsagent”* en stelt zij bijgevolg van oordeel te zijn dat deze *“zich aldus heeft ontdaan van haar verplichting om de ingeroepen elementen door de verzoekster ingeroepen ter ondersteuning van haar asielaanvraag te onderzoeken”*.

Met betrekking tot de huidige situatie in Tsjetsjenië, laat verzoekster gelden dat de motivering hieromtrent in de bestreden beslissing "niet alleen irrelevant is, maar bovendien totaal tegengesproken worden door documenten voorgelegd door het CGVS ter ondersteuning van de bestreden beslissing".

Zij herhaalt nogmaals haar verklaringen omtrent haar broer en omtrent de invallen en huiszoekingen door de Tsjetsjeense autoriteiten; zij is van oordeel dat ook de "informatie-elementen" neergelegd door de commissaris-generaal, het risico duiden in hoofde van familieleden van strijders en dat haar verklaringen over de problemen met de autoriteiten niet worden weerlegd. Zij verwijst dienaangaande naar het bijgevoegde rapport van 22 april 2013.

Verzoekster verwijst nog naar de Proceduregids van UNHCR en besluit dat zij wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging heeft en dat er in haar hoofde ook niet kan gesteld worden dat zij afdoende bescherming kan krijgen in haar land van herkomst.

Wat betreft de opmerkingen van de commissaris-generaal over de neergelegde convocatie en proces-verbaal, vertaalt verzoekster passages uit het bijgevoegde rapport van 22 april 2013 waarin gesteld zou worden dat de veiligheidsdiensten en de geheime militaire dienst "bedekte activiteiten" kunnen uitvoeren bij het bestrijden van terrorisme en dat zij hierbij valse documenten en voertuigen zonder nummerplaat mogen gebruiken. Zij besluit dat er in Tsjetsjenië "een klimaat van terreur en algemene straffeloosheid" heerst.

Zij is van oordeel dat het dan ook "totaal absurd" en "illusoïr" is dat de commissaris-generaal verwacht dat de reden van de oproeping door de autoriteiten op de convocatie zou worden vermeld; hetzelfde geldt volgens haar voor het vermelden van de "judiciaire procedure" waarin de huiszoeking plaatsvond.

De grammaticale fouten en schrijffouten in deze documenten zijn, aldus verzoekster, "natuurlijk totaal irrelevant" om haar vrees voor vervolging te weerleggen.

Aangaande de internationale paspoorten, haalt verzoekster UNHCR aan. Zij herhaalt verder dat zij, voor het aanvragen van de paspoorten, hulp kreeg van een kennis en dat zij, noch haar moeder, aldus "de gebruikelijke procedure hebben moeten volgen". Zij stelt dat de aflevering van de twee Schengenvisa's noch de Tsjetsjeense, noch de Russische autoriteiten betreft.

Wat hun reisweg betreft, voert zij aan dat de Russische federale autoriteiten niet beschikken over "welke informatie dan ook hen in staat stellende, in dergelijk geval, van een persoon niet toe te laten om het land te verlaten" indien er geen federaal opsporingsmandaat is. Zij benadrukt dat zij nooit verklaard heeft dat zij of familieleden gezocht werden door de federale autoriteiten, noch dat zulke vraag werd gesteld.

Zij legt verder uit dat zij heeft nagelaten haar internationaal paspoort te tonen bij haar eerste asielaanvraag omdat zij niet wilde worden blootgesteld aan de toepassing van de Dublin-procedure en aan een mogelijke terugkeer naar Spanje, alwaar zij de Schengenzone binnenkwam, gezien zij in België een kennis had.

Verzoekster wijst erop dat de internationale paspoorten van haar en haar moeder werden afgeleverd voor de vervolgingen gestart zijn, dat zij aangaf dat zij 300 dollar betaald had voor elk van deze paspoorten en dat de informatie in het administratief dossier vermeldt dat het in de Russische Federatie vaak voorkomt dat men smeergeld betaalt om identiteitsdocumenten te bekomen.

Vervolgens gaat verzoekster in op de problemen van haar broer, waarbij zij citeert uit het rapport van 22 april 2013 over het risico in hoofde van familieleden van strijders en personen die terugkeren naar Tsjetsjenië. Zij hekelt het feit dat de commissaris-generaal geen "informatiedocument" voorlegt aangaande de risico's voor personen die deel uitmaakten van de politiediensten van president Doudaïev.

Verzoekster voert aan dat de commissaris-generaal zich in de bestreden beslissing beperkt tot een beoordeling van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet doch geen motivering uitwerkt op grond waarvan haar de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet wordt geweigerd.

Zij verwijst naar de CEDOCA-informatie in het administratief dossier en naar het rapport van 22 april 2013 van de "Zwitserse Organisatie voor Hulp aan Vluchtelingen"; zij meent dat hieruit duidelijk blijkt dat ze een risico lopen op foltering, zware psychologische druk en/of onmenselijke of vernederende behandelingen.

Verzoekster geeft ten slotte nog een theoretische uiteenzetting over de motiveringsplicht en besluit dat er een gebrek is aan een geldige en adequate motivering in de beslissing van de commissaris-generaal. Verzoekster vraagt de bestreden beslissing te hervormen en van haar de vluchtelingenstatus te erkennen, dan wel de bestreden beslissing "nietig te verklaren"; in ondergeschikte orde vraagt verzoekster de bestreden beslissing "nietig te verklaren" en aan haar de subsidiaire bescherming toe te kennen.

2.1.2. Stukken

Bij haar verzoekschrift voegt verzoekster een rapport van 22 april 2013 van de "Zwitserse Organisatie voor Hulp aan Vluchtelingen".

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund noch door de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Bewijslast

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Vluchtelingenstatus

De Raad hecht geen geloof aan het asielrelaas van verzoekster.

Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoeksters vorige asielaanvraag door de commissaris-generaal werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, aangezien er geen geloof werd gehecht aan het asielrelaas. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd en verzoekster heeft hiertegen geen administratief cassatieberoep ingediend bij de Raad van State.

In het arrest nr. 71 935 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 15 december 2011 wordt vastgesteld dat (i) verzoekster onaannemelijke verklaringen aflegde over het al dan niet van op de hoogte zijn van het feit dat er aan haar een internationaal paspoort werd uitgereikt -zij beweerde aanvankelijk dat zij geen internationaal paspoort had, terwijl uit de stempel in haar intern paspoort het tegendeel bleek, waarna zij beweerde dat haar man ooit voor haar een internationaal paspoort heeft aangevraagd, maar dat zij dit nooit heeft gezien of in handen heeft gehad-; (ii) verzoeksters verklaringen aangaande haar reisweg niet geloofwaardig bleken te zijn waardoor vermoed kon worden dat zij bewust bepaalde documenten en informatie betreffende haar werkelijke reis naar België achterhiel; (iii) verzoekster een gebrek aan initiatief vertoonde om zich te informeren over het lot van haar man en haar broer; (iv) verzoekster en haar moeder tegenstrijdige verklaringen aflegden.

Eens de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing over een bepaalde asielaanvraag heeft genomen, is zijn rechtsmacht uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704).

De Raad mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen.

Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd.

De bevoegdheid van de Raad is derhalve beperkt tot de beoordeling van de in de huidige asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst.

De door verzoekster aangebrachte nieuwe elementen kunnen de reeds vastgestelde ongeloofwaardigheid van haar relaas echter niet herstellen.

Wat de neergelegde convocatie en het proces-verbaal van huiszoeking betreft, dient vooreerst te worden opgemerkt dat een document, om bewijswaarde te hebben, coherente en geloofwaardige verklaringen dient te ondersteunen.

Uit de convocatie blijkt overigens slechts dat verzoekster werd opgeroepen in de hoedanigheid van "verdachte"; er staat niet in vermeld in het kader van welke gerechtelijke aangelegenheid zij in verdenking gesteld zou zijn. Uit het proces-verbaal van huiszoeking kan dit evenmin worden afgeleid.

Waar verzoekster in haar verzoekschrift aanvoert dat het "totaal absurd" en "illusoir" is dat de commissaris-generaal verwacht dat het motief van de oproeping door de autoriteiten zou worden vermeld op de convocatie en dat de "judiciaire procedure" waarin de huiszoeking plaatsvond ook wordt vermeld op het proces-verbaal, antwoordt de Raad dat deze opmerkingen geen afbreuk doen aan de vaststelling dat uit de convocatie of uit het proces-verbaal niet blijkt in het kader van in het kader van welke gerechtelijke aangelegenheid deze documenten werden opgesteld, waardoor de stukken op zich de geloofwaardigheid van verzoeksters problemen niet aantonen.

Uit de vertaling van de documenten door een tolk die de Russische taal machtig is, blijkt bovendien dat zowel de convocatie als het proces-verbaal talrijke taalfouten bevatten -zie administratief dossier-, wat de authenticiteit van deze stukken ondergraaft.

Zo werd in de convocatie 'kamy' (fonetisch) geschreven om aan te duiden aan wie dit document toekwam, terwijl dit grammaticaal 'komy' (fonetisch) moet zijn. Het woord 'dokoement' (fonetisch) in de zin waarin staat dat de opgeroepene een paspoort of ander identiteitsdocument moet meebrengen staat verkeerdelijk geschreven als 'doekoement' (fonetisch). Daarnaast is de hoedanigheid waarin verzoekster zich volgens de convocatie zou hebben moeten melden, namelijk als verdachte, verkeerd verbogen. In plaats van de datieve vorm 'podozrevaemoeyoe' (fonetisch) had hier de genitief, namelijk 'podozrevaemogo' (fonetisch), moeten staan.

Daarenboven bleek in de stempel een letter te ontbreken. Zo ontbreekt de letter 'e' in het woord 'Goedermesski' (fonetisch), en staat er 'Goedrmesski' (fonetisch) te lezen. Laatstgenoemde opmerkelijke fout bleek eveneens voor te komen in de stempel van het proces-verbaal van huiszoeking. Bovendien bleek er opnieuw een spellingsfout voor te komen bij het neerschrijven van wat er in beslag genomen werd tijdens deze huiszoeking. In dit document werd verkeerdelijk ingevuld dat er niets, of 'netchevo' (fonetisch) werd in beslag genomen, terwijl de correcte spelling 'nitchevo' (fonetisch) luidt. Ook werd een derde spellingsfout gevonden op de laatste bladzijde van dit proces-verbaal waarbij er geschreven staat dat er niets in beslag genomen werd. De negatie 'ne' (fonetisch gespeld) werd namelijk aan het woord geschreven hetgeen niet correct is in de Russische taal. Het dienden dus twee duidelijk afgescheiden woorden te zijn in plaats van één woord.

Waar verzoekster in haar verzoekschrift aanvoert dat grammaticale fouten en schrijffouten in deze documenten "natuurlijk totaal irrelevant" zijn om haar vrees voor vervolging te weerleggen, antwoordt de Raad dat verzoekster verklaarde dat deze documenten uitgevaardigd zijn door officiële instanties zijnde de Dienst Binnenlandse Zaken voor de regio Goedermes.

Er kan dan ook verwacht worden dat deze dienst de correcte spelling en grammatica hanteert.

Ten slotte blijkt uit informatie door de commissaris-generaal toegevoegd aan het administratief dossier, dat het in de Noordelijke Kaukasus mogelijk is om tegen betaling valse documenten te laten uitreiken.

De aanhalingen in het verzoekschrift uit het bijgevoegde rapport van 22 april 2013 waarin volgens verzoekster gesteld wordt dat de veiligheidsdiensten en de geheime militaire dienst "bedekte activiteiten" kunnen uitvoeren bij het bestrijden van terrorisme en hierbij valse documenten en

voertuigen zonder nummerplaat gebruiken, doen geen afbreuk aan bovenstaande pertinente vaststellingen.

Gezien deze vaststellingen ontberen de voorgelegde documenten dan ook de bewijskracht om de het ongeloofwaardig karakter -zoals vastgesteld in het kader van haar eerste asielaanvraag- van verzoeksters asielrelaas te weerleggen.

Verzoekster legde in het kader van haar huidige asielprocedure de internationale paspoorten van haar en haar moeder voor; het blijkt dat deze documenten werden uitgereikt op 22 februari 2011 en dat ze voorzien zijn van een Schengenvisum afgeleverd door het Griekse Consulaat te Moskou -verzoeksters visum werd uitgereikt op 17 mei 2011 en dat van haar moeder op 28 april 2011.

De Raad stelt vast dat verzoekster tijdens haar eerste asielaanvraag eerst staande hield dat zij geen internationaal paspoort bezat, terwijl uit de stempel in haar intern paspoort het tegendeel bleek, waarna zij plots beweerde dat haar man ooit voor haar een internationaal paspoort heeft aangevraagd, maar dat zij dit nooit heeft gezien of in handen heeft gehad.

Die verklaringen zijn tegenstrijdig met haar verklaringen tijdens haar huidige asielprocedure, namelijk dat zij met hulp van een kennis deze paspoorten heeft aangevraagd en persoonlijk heeft afgehaald bij de bevoegde diensten met de bedoeling om naar Oekraïne te reizen waar haar schoonfamilie woonde. Zij verklaarde verder dat de visa via een andere kennis tegen betaling werden verkregen.

Ook verzoeksters huidige verklaringen aangaande haar reisweg, met name dat zij samen met haar moeder per wagen naar Moskou gereisd is, waar ze het vliegtuig genomen hebben en via Spanje de Europese Unie zijn binnengekomen (zie schriftelijke verklaringen, p. 3-4), komen niet overeen met haar oorspronkelijke verklaringen, zijnde dat ze aan boord van een minibus de EU zijn binnengekomen zonder individuele controles te hebben ondergaan.

De Raad wijst erop dat van een asielzoeker nochtans mag worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielrelaas, op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft in iedere fase van het onderzoek.

Op een asielzoeker rust immers de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de commissaris-generaal. De asielinstanties mogen van begin af aan van een asielzoeker correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten, in het bijzonder over zijn identiteit, plaats(en) van eerder verblijf en de door hem afgelegde reisroute.

De beweringen in het verzoekschrift dat verzoekster voor het aanvragen van de paspoorten, hulp kreeg van een kennis en dat zij, noch haar moeder, aldus "de gebruikelijke procedure hebben moeten volgen", dat de aflevering van de twee Schengenvisa's noch de Tsjetsjeense, noch de Russische autoriteiten betreft en dat zij heeft nagelaten haar internationaal paspoort te tonen bij haar eerste asielaanvraag omdat zij niet wilde vallen onder de mogelijke toepassing van de Dublin-procedure en een mogelijke terugwijzing naar Spanje wilde vermijden, doen geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoekster leugenachtige verklaringen aflegde in het kader van haar eerste asielaanvraag, wat zich keert tegen haar algehele geloofwaardigheid.

Bovendien blijkt uit verzoeksters geschreven verklaringen dat zij samen met haar moeder, op legale wijze, zonder enig probleem, aan boord van een vliegtuig, haar land van herkomst verlaten heeft, wat aantoonde dat ze niet in de specifieke negatieve aandacht van de autoriteiten stonden en wat aldus de ernst van hun voorgehouden vrees voor vervolging vanwege de autoriteiten aantast.

In haar verzoekschrift voert verzoekster aan dat de Russische federale autoriteiten niet beschikken over "welke informatie dan ook hen in staat stellende, in dergelijk geval, van een persoon niet toe te laten om het land te verlaten" indien er geen federaal opsporingsmandaat is; zij wijst erop dat zij nooit verklaard heeft dat zij of familieleden gezocht werden door de federale autoriteiten, noch dat zulke vraag werd gesteld.

De Raad wijst erop dat verzoekster -hoewel zij in het kader van haar eerste asielaanvraag meermaals antwoordde niet te weten welke autoriteiten haar broer en man arresteerden in de nacht van 14 op 15 april 2011 (zie het verhoorverslag van 17 augustus 2011, p. 12)- in haar geschreven verklaringen thans aangeeft dat de inval van de autoriteiten in de nacht van 14 op 15 april 2011 -waarbij haar man en broer werden meegenomen- werd uitgevoerd door Kadyrovtsi ("Z.V. était certaine qu'il s'agissait de Tchétchènes (Kadyrovstki)"; zie geschreven verklaring, p. 6).

Het is dan ook niet aannemelijk dat verzoekster het risico nam om samen met haar moeder op legale wijze, met het vliegtuig, haar land van herkomst te verlaten, hoewel zij vervolging beweert te vrezen van de Kadyrovtsi, zijnde de pro-Russische Tsjetsjeense autoriteiten.

De Raad merkt op dat verzoekster in haar huidige asielaanvraag aanvoert dat haar broer vroeger als politieman gewerkt heeft en dat hij toen door rebellen werd ontvoerd en mishandeld; ter staving van deze verklaringen legt verzoekster op het Commissariaat-generaal een document neer betreffende de loopbaan van haar broer bij de ROVD. Zij legt uit dat zij dit op aanraden van derden tijdens haar eerste asielaanvraag verzwegen had omdat zij bang was om onmiddellijk teruggestuurd te worden naar haar land als zij zou vermelden dat haar broer voor de autoriteiten gewerkt had.

In haar geschreven verklaring stelde verzoekster verder, eveneens in strijd met haar verklaringen tijdens haar eerste asielaanvraag, dat haar broer niet betrokken is geweest bij rebellenactiviteiten (zie schriftelijke verklaringen, p. 5, 6).

De Raad herhaalt dat van een asielzoeker redelijkerwijs verwacht mag worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over haar aanvraag tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten. Van een asielzoeker die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag inderdaad worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op een volledige en correcte manier aanbrengt. De asielzoeker dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste verhoor daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 10 oktober 2006, nr. 163.364).

De Raad benadrukt dat aan het feit dat iemand zich wendt tot de autoriteiten van een bepaald land teneinde er diens status van vluchteling te doen erkennen inherent het vertrouwen in de autoriteiten, waaraan men de bescherming vraagt, verbonden is. De behandeling van een asielaanvraag geschiedt in vertrouwen en "vrees" kan geen reden zijn om in het onthaalland onjuiste informatie omtrent het asielrelaas te debiteren.

Daarenboven is de asielaanvraag op zich al een verzoek tot en een uiting van vertrouwen in de bescherming die de Belgische autoriteiten verzoeker bieden.

Bijgevolg is de uitleg van verzoekster dat zij bang was om dit te vermelden niet aannemelijk.

Ten slotte kunnen deze verklaringen aangaande het werk en de problemen van haar broer de geloofwaardigheid van de door haar voorgehouden recente vervolgingsfeiten niet herstellen.

Het document betreffende de loopbaan van haar broer bij de ROVD, de foto van haar broer en de kopie van enkele bladzijden uit zijn intern paspoort, kunnen de problemen die hij op 6 augustus 1996 zou hebben gekend, niet staven.

Ook deze vaststellingen doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekster.

Waar verzoekster in haar verzoekschrift stelt dat uit een rapport van 22 april 2013 van de "Zwitserse Organisatie voor Hulp aan Vluchtelingen" blijkt dat personen die ervan verdacht worden contact te hebben met Tsjetsjeense strijders "een groot gevaar" lopen en tevens aanhaalt dat ook de "informatie-elementen" neergelegd door de commissaris-generaal, het risico duiden in hoofde van familieleden van strijders, antwoordt de Raad dat een verwijzing naar algemene rapporten over en/of de algemene situatie in het land van herkomst niet volstaat om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.

Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hier -gelet op bovenstaande vaststellingen- in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Verzoekster voert ook aan onder verwijzing naar voormeld rapport, dat personen die vanuit het buitenland terugkeren naar Tsjetsjenië "een groot gevaar" lopen.

Uit dit rapport blijkt echter niet dat iedere Tsjetsjeen die van het buitenland terugkeert naar Tsjetsjenië, enkel en alleen door deze terugkeer of enkel en alleen door het feit dat hij of zij een uitgeprocedeerde asielzoeker is, een risico loopt om het slachtoffer te worden van een groepsvervolging, namelijk een vervolging die het gevolg is van een bewust en systematisch beleid, waarmee men iedere persoon die lid is van een welbepaalde groep op willekeurige wijze kan treffen, enkel en alleen doordat hij of zij deel uitmaakt van deze groep.

Men kan evenmin besluiten dat iedere Tsjetsjeen die van het buitenland naar Tsjetsjenië terugkeert enkel en alleen door deze terugkeer of enkel en alleen door het feit dat hij of zij een uitgeprocedeerde asielzoeker is, systematisch een reëel risico loopt om ernstige schade te ondergaan in de zin van de reglementering met betrekking tot de subsidiaire bescherming.

De Raad besluit dat verzoekster nalaat om, onder verwijzing naar haar persoonlijke omstandigheden, in concreto aannemelijk maken dat zij ernstige problemen riskeert bij terugkeer naar Tsjetsjenië omwille van het feit dat zij asiel heeft aangevraagd en/of in het buitenland heeft verbleven.

Gelet op bovenstaande vaststellingen wordt aan het asielrelaas van verzoekster geen geloof gehecht ; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.2.4. Subsidiaire beschermingsstatus

De Raad wijst verzoekster erop dat een ongeloofwaardig relaas helemaal niet als basis kan dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoekster brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Het feit dat de motieven tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Uit de informatie die door de commissaris-generaal werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt daarnaast dat er in Tsjetsjenië geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals vereist door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Op basis van de "COI Focus: Tsjetsjenië: Veiligheidssituatie" van 24 juni 2013 stelt de Raad immers vast dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging, quod non in casu.

De aanhalingen in het verzoekschrift uit de informatie in het administratief dossier, tonen niet aan dat er in verzoeksters land van herkomst een binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), noch dat de informatie in het administratief dossier foutief is of dat deze informatie verkeerd werd geïnterpreteerd, temeer gezien verzoekster nalaat enige andersluidende informatie voor te leggen.

Uit het bijgevoegde rapport dd. 22 april 2013 van de "Zwitserse Organisatie voor Hulp aan Vluchtelingen", dat ingaat op de vervolging van Tsjetsjeense rebellenstrijders, blijkt evenmin dat er in Tsjetsjenië een binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.2.5. Besluit

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van voormelde wet aantoot.

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen.

De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing."

2.3. Dienvolgens kan ook in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig januari tweeduizend veertien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE